

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 10, 2017

Nummer 10, 2017

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:277](#) 01-03-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:551](#) 31-01-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:9841](#) 06-12-2016

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:935](#) 24-02-2017

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:1529](#) 03-02-2017

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2016:5791](#) 22-04-2016

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 08-12-2016

L.D. en P.K. t. Bulgarije

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Verdeling huwelijksgoederengemeenschap. De vrouw vraagt in hoger beroep verdeling. Partijen zijn het ter zitting in hoger beroep eens geworden over de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap. De man betwist alleen nog het bestaan van een schuld. Die kan niet verdeeld worden. Het hof wijst het verzoek om verdeling af, omdat er niets meer te beslissen valt.

Bij beschikking van 5 juni 2015 is de echtscheiding tussen partijen uitgesproken en heeft de rechtbank, voor zover in hoger beroep van belang, de behandeling van de zaak ten aanzien van de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap aangehouden tot 1 september 2015 pro forma, ten einde partijen in de gelegenheid te stellen aan de hand van de ter zitting gemaakte werkafspraken zoals opgenomen in een rechtsoverweging van de beschikking, de verdeling van de gemeenschap verder in onderling overleg te regelen. De rechtbank heeft daarbij overwogen dat, indien partijen er niet in slagen tot overeenstemming te geraken, partijen alle in de beschikking aangehaalde en nog niet overgelegde bewijsstukken in het geding dienen te brengen en de rechtbank om voortzetting van de mondelinge behandeling dienen te verzoeken, met daarbij een nauwkeurige en uitputtende opgave van de dan nog resterende geschilpunten. Vervolgens heeft de rechtbank bijna een jaar later het verzoek van de vrouw om een verdeling vast te stellen op de door haar voorgestane wijze afgewezen. De vrouw is van deze beschikking in hoger beroep gekomen en verzoekt alsnog de door haar voorgestane verdeling toe te wijzen. De man verzoekt het verzoek van de vrouw toe te wijzen, maar niet voor zover het betreft een belastingschuld en een andere schuld aan X.

Partijen hebben ter zitting van het hof overeenstemming bereikt over de verdeling van de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap, met uitzondering van de schuld aan X. De man betwist het bestaan van deze schuld. Het hof heeft partijen voorgehouden dat verdeling van gemeenschapsschulden niet mogelijk is en dat het hof zal oordelen dat, indien en voor zover sprake is van een gemeenschapsschuld aan X de hoofdregel geldt, te weten dat partijen na de datum van ontbinding van de huwelijksgoederengemeenschap een gelijke draagplicht hebben ter zake van deze schuld. Partijen hebben ter zitting verklaard zich daarin te kunnen vinden.

Nu partijen volledige overeenstemming hebben bereikt over de verdeling van de gehele ontbonden huwelijksgemeenschap, kan het hof de (wijze van) verdeling niet vaststellen, gelet op artikel 3:185 lid 1 BW.

Het hof wijst het verzoek van de vrouw af.

NB Artikel 3:185 lid 1 BW luidt: Voor over de deelgenoten en zij wier medewerking vereist is, over een verdeling niet tot overeenstemming kunnen komen, gelast op vordering van de meest gereede partij de rechter de wijze van verdeling of stelt hij zelf de verdeling vast, rekening houdende naar billijkheid zowel met de belangen van partijen als met het algemeen belang. Zie bijvoorbeeld ook Rechtbank Noord-Holland, 15 februari 2017, ECLI:NL:RBNHO:2017:1149, overw. 2.5.6.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 01-03-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:277

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Opheffing bewind op schriftelijk verzoek van de bewindvoerder, omdat door de houding van rechthebbenden geen uitvoering kan worden gegeven aan het bewind.

De bewindvoerder heeft verzocht om opheffing van het bewind, omdat de rechthebbenden niet meewerken aan de uitvoering van het bewind. Rechthebbenden sturen regelmatig de post te laat door naar de bewindvoerder waardoor er bijvoorbeeld bankbeslag is gelegd, hetgeen bij tijdige doorsturing van de post voorkomen had kunnen worden. Rechthebbende 1 heeft zonder toestemming van de bewindvoerder een auto op zijn naam gezet. Dat is inmiddels gewijzigd, maar hij weigert het vrijwaringsbewijs aan de bewindvoerder te geven. Er is ook een scooter op zijn naam gezet, waarmee hij een ongeluk heeft veroorzaakt. Weer een schuld. Op de leefgeldrekening zijn door derden bedreigingen geuit. De bewindvoerder heeft het vermoeden dat via de leefgeldrekeningen wordt gehandeld in spullen. De zoon van rechthebbenden heeft zich laten inschrijven bij zijn ouders. Daardoor zijn rechthebbenden op hun uitkering gekort. Het lukt niet om met rechthebbenden samen te werken. De bewindvoerder is ook niet meer welkom bij rechthebbenden.

De kantonrechter heeft rechthebbenden ter zitting in de gelegenheid gesteld om binnen een periode van vier weken een nieuwe bewindvoerder te zoeken. De kantonrechter heeft rechthebbenden erop gewezen dat in het geval er geen nieuwe bewindvoerder wordt voorgesteld, het bewind wordt opgeheven.

Nadien heeft de griffier contact gehad met de begeleidster van rechthebbenden. Die heeft laten weten dat het rechthebbenden niet is gelukt een opvolgend bewindvoerder te vinden. Rechthebbenden hebben zich inmiddels aangemeld voor budgetbeheer.

De kantonrechter overweegt dat op grond van artikel 1:449 lid 2 BW de kantonrechter het bewind kan opheffen indien de noodzaak tot het bewind niet meer bestaat of indien voorzetting van het bewind niet zinvol is gebleken. De stellingen van de bewindvoerder leiden tot de conclusie dat voortzetting van het bewind niet zinvol is. De rechthebbenden blijken immers op geen enkele wijze mee te werken aan de uitvoering van het bewind. Het verzoek wordt toegewezen, omdat door de houding van rechthebbenden op geen enkele wijze

uitvoering kan worden gegeven aan het bewind.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 24-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:935

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Verlenging machtiging uithuisplaatsing voor drie maanden om druk op de ketel te houden. Er is onderzoek nodig naar de opvoedcapaciteiten van de ouders, maar niemand wil of kan dat betalen. De gemeente niet, de GI niet en de raad voor de kinderbescherming niet. Bij gebrek aan zicht op de opvoedcapaciteiten van de ouders kan de noodzaak van de uithuisplaatsing evenwel niet worden vastgesteld. Rechtbank wijst GI aan als de verantwoordelijke om zorg te dragen dat het onderzoek door het NIFP plaatsvindt.

De Raad voor de Kinderbescherming heeft verzocht om verlenging van de uithuisplaatsing. De ouders hebben tot op heden geen woonruimte waardoor zij niet kunnen voorzien in de basale behoeften van de minderjarige. Door middel van onderzoek moet blijken of de ouders over de opvoedvaardigheden beschikken om de volledige zorg voor de baby te kunnen dragen. De raad heeft geen budget om de kosten van het onderzoek te dragen. De GI steunt het verzoek van de raad. De offerte voor het onderzoek naar de opvoedcapaciteiten door het NIFP is ontvangen, maar de gemeente wil dit niet betalen. Ook de GI is niet in staat de kosten te dragen.

De ouders zijn bereid medewerking aan het onderzoek te verlenen. Het is zeer zorgelijk dat niet bekend is hoe de opvoedvaardigheden van de ouders zijn.

De kinderrechter is van oordeel dat het niet willen of kunnen betalen van de kosten van het onderzoek door het NIFP naar de opvoedvaardigheden van de ouders aan het belang van de kinderen voorbijgaat. De GI dient de opdracht die zij reeds in september 2016 van de kinderrechter heeft gekregen met grote spoed uit te (laten) voeren. Dat behoort ook tot de taak van de GI die op grond van de Jeugdwet verantwoorde hulp moet verlenen, waaronder wordt verstaan hulp van goed niveau, die in ieder geval veilig, doeltreffend, doelmatig en cliëntgericht wordt verleend en die is afgestemd op de reële behoefte van de jeugdige of de ouder. De GI is de verantwoordelijke instantie. Zij dient hiernaar met voortvarendheid te handelen.

Daarnaast is het aan de ouders om een geschikte woning te vinden en om in te zien dat het in

het belang van de baby is dat zij gaan samenwerken met de diverse instanties.

De kinderrechter wijst het verzoek van de Raad tot verlenging van de uithuisplaatsing toe voor een beperkte duur van drie maanden omdat de verlenging noodzakelijk is in het belang van de minderjarige. De baby kan nog niet naar huis terugkeren, omdat het benodigde onderzoek nog niet is gestart en omdat de ouders niet over huisvesting beschikken. De termijn van de verlenging is beperkt om druk op de ketel te houden.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 03-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:1529

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Hoger beroep partneralimentatie. Vrouw stelt in verweer dat de man niet-ontvankelijk is, omdat beide partijen berust hebben in de (echtscheidings)beschikking. Berustingsakten zijn getekend met het oog op spoedige inschrijving van de echtscheiding. Dat is onvoldoende om aan te nemen dat de vrouw erop mocht vertrouwen dat de man daarmee ook afstand deed van zijn recht om van de overige voorzieningen in hoger beroep te komen.

De vrouw voert in hoger beroep als verweer aan dat de man niet in zijn hoger beroep kan worden ontvangen, gelet op het gegeven dat beide partijen een verklaring hebben afgelegd waarbij zij hebben berust in de bestreden (echtscheidings)beschikking.

De man heeft ter zitting aangegeven dat hij wilde dat de echtscheiding werd ingeschreven en niet meer dan dat. De man zou zich er niet van bewust zijn geweest dat hij met het tekenen van de akte van berusting tevens afstand deed van de mogelijkheid hoger beroep in te stellen tegen de nevenvoorzieningen die tevens waren opgenomen in de echtscheidingsbeschikking.

Het hof overweegt dat, waar het gaat om het afstand doen van de mogelijkheid om in hoger beroep te gaan van een uitspraak, hoge eisen mogen worden gesteld aan de inhoud van de verklaring. Met andere woorden, voor de wederpartij moet ondubbelzinnig duidelijk zijn dat degene die de verklaring afgeeft, beoogt afstand te doen van het instellen van het rechtsmiddel. Partijen hebben omtrent de aanleiding tot het afgeven van de akte van berusting niet eensluidend verklaard. Hoewel de tekst van de beide akten erop lijkt te duiden dat ieder van partijen heeft willen berusten in 'de beschikking', is deze omschrijving in het licht van de omstandigheid dat de akten werden getekend met het oog op de spoedige inschrijving van de echtscheiding en daarmee de ontbinding van het huwelijk, onvoldoende om aan te nemen dat de vrouw erop mocht vertrouwen dat de man daarmee afstand deed van zijn recht om in hoger beroep te komen van de overige voorzieningen, opgenomen in de beschikking. Dit zou anders zijn indien partijen voorafgaande aan het afgeven van de verklaringen meer expliciet hadden gesproken over het doen van afstand van hoger beroep ten aanzien van de gehele beschikking of andere relevante omstandigheden aan de orde waren, waardoor de gerechtvaardigde

verwachting kon worden opgewekt dat ook in de nevenvoorzieningen werd berust.

Het hof komt tot de conclusie dat de man kan worden ontvangen in zijn hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 31-01-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:551

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Omgangsregeling. Man staat niet in een betrekking die ‘family life’ impliceert, maar zijn intentie daartoe raakt wel aan zijn recht op eerbiediging van het privéleven. Man is ontvankelijk in zijn verzoek tot omgang. Verzoek wordt afgewezen. Ook het verzoek tot vaststelling van een informatieregeling wordt afgewezen.

De man stelt zich op het standpunt dat de rechtbank hem ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn verzoek tot vaststelling van een omgangsregeling tussen hem en het kind. Het hof overweegt dat biologische verwantschap een belangrijke factor is bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking c.q. ‘family life’ in de zin van artikel 8 EVRM. De biologische vader die een beroep doet op ‘family life’, dient naast zijn biologische verwantschap evenwel bijkomende omstandigheden te stellen en in geval van betwisting aannemelijk te maken. Deze bijkomende omstandigheden moeten de conclusie rechtvaardigen dat er tussen hem en het kind een nauwe persoonlijke betrekking bestaat dan wel dat er een mogelijkheid bestaat dat deze zich ontwikkelt, maar dat deze band door omstandigheden die aan verzoeker niet te wijten zijn, niet tot stand is gekomen. Het hof is van oordeel dat van ‘family life’ in de zin van een werkelijke uitoefening door de man van nauwe persoonlijke betrekkingen met het kind, geen sprake is gezien de zeer beperkte betrokkenheid van de man bij de zwangerschap van de vrouw en na de geboorte, alsmede de in aantal, duur en inhoud beperkte feitelijke contacten die er zijn geweest tussen de man en het kind. Derhalve kan naar het oordeel van het hof evenmin worden gesproken van ‘family life’ in de zin van een gebleken intentie tot het vestigen daarvan. Uit jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), te weten *Anayo/Duitsland* (EHRM 21 december 2010, 20578/07) en *Schneider/Duitsland* (EHRM 15 september 2011, 17080/07), volgt echter ook dat de vaststelling van de juridische betrekkingen tussen de biologische vader en het kind en daarmee de vraag of de biologische vader het recht heeft tot toegang tot het kind, een belangrijk deel kan betreffen van de identiteit van de biologische vader en daarmee van zijn ‘private life’. Nauwe banden (‘close relationships’) kunnen volgens het EHRM in gevallen waarin het bestaan van ‘family life’ niet kan worden aangenomen wel binnen de reikwijdte van het privéleven (‘private life’) van de biologische vader vallen en aldus eveneens

onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Het hof is van oordeel dat hiervan in het onderhavige geval sprake is. De man is derhalve ontvankelijk in zijn verzoek tot omgang.

Het hof heeft vervolgens het verzoek tot vaststelling van een omgangsregeling afgewezen, omdat omgang in strijd is met de zwaarwegende belangen van het kind. Ook het opleggen van een informatieregeling is niet in het belang van het kind, zodat ook dit verzoek is afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 06-12-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:9841

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Schriftelijke aanwijzing van de GI aan de vader dat hij geen omgang met de kinderen mag hebben. Onjuiste grondslag (art. 1:265f BW), aangezien een dergelijke aanwijzing alleen bij uithuisplaatsing gegeven kan worden, maar daarvan is geen sprake. Art. 1:265g BW had moeten worden toegepast. Rechtbank gaat evenwel voorbij aan de onjuiste grondslag.

De vader heeft de kinderrechter verzocht de schriftelijke aanwijzing van de GI al dan niet gedeeltelijk vervallen te verklaren. De kinderrechter overweegt dat in artikel 1:265f BW is bepaald dat de GI de contacten tussen de met het gezag belaste ouder en de minderjarige kinderen, gedurende de uithuisplaatsing van die kinderen, kan beperken. Beide kinderen zijn onder toezicht gesteld van de GI, maar zijn niet uit huis geplaatst.

In artikel 1:265g BW lid 1 is bepaald dat op verzoek van de GI de kinderrechter voor de duur van de ondertoezichtstelling een verdeling van de zorg- en opvoedingstaken of een regeling inzake de uitoefening van het recht op omgang kan vaststellen of wijzigen voor zover dit in het belang van de minderjarige noodzakelijk is. Het is de kinderrechter gebleken dat de ouders in een echtscheidingsprocedure verwickeld zijn en dat er nog geen regeling in de verdeling van de zorg- en opvoedingstaken of een regeling inzake de uitoefening van het recht op omgang tussen de ouders is overeengekomen dan wel door de kinderrechter is vastgesteld. De GI had daarom, zoals is bepaald in artikel 1:265g BW, een dergelijk verzoek aan de kinderrechter moeten doen. Artikel 1:265g BW is een *lex specialis* ten opzichte van de algemene regeling van de aanwijzing en gaat daarom voor het geven van een schriftelijke aanwijzing. Artikel 1:265g BW is met meer waarborgen omgeven nu het de GI is die de stap naar de kinderrechter moet nemen en het niet de belanghebbende is die als reactie op de aanwijzing een procedure moet entameren. Deze werkwijze komt de rechtsbescherming van beide ouders en het kind nog meer ten goede.

Een schriftelijke aanwijzing is een besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Op grond van die wet is het besluit van de GI zoals dat thans ter beoordeling aan de kinderrechter voorligt niet op juiste gronden genomen en zou dat besluit voor zover

betrekking hebbende op de omgangsregeling, vervallen moeten worden verklaard.

Hiertoe ziet de kinderrechter in deze zaak echter geen aanleiding omdat een dergelijke vervallenverklaring niet zal leiden tot een oplossing in het geschil tussen de GI en de vader. De vader, die op dit moment geen omgang heeft met zijn kinderen, hetgeen voor hem maar ook voor de kinderen zeer ingrijpend is, heeft er recht op en belang bij dat dit geschil aan de kinderrechter wordt voorgelegd, die hierover een weloverwogen beslissing dient te nemen. Het – voor een deel – vervallen verklaren van de schriftelijke aanwijzing betekent eenodeloze verlenging van de procedure over de omgang. De kinderrechter is daarom voorbijgegaan aan het feit dat de beslissing van de GI op een onjuiste grondslag berust en heeft de zaak vervolgens inhoudelijk behandeld.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 22-04-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2016:5791

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

L.D. en P.K. t. Bulgarije

Putatieve biologische vader. Erkenning van het kind door een andere man. Moeder voedt het kind niet zelf op. Vernietiging van erkenning gedaan door andere man. Invulling familie- en gezinsleven. Feiten vóór en na de geboorte. Privéleven. Nationale recht geeft biologische vader geen zelfstandig recht tot vernietiging. Geen belangenafweging. Schending artikel 8 EVRM.

Er zijn twee klagers in twee afzonderlijke zaken. Klager 1 begon een relatie met een jonge vrouw, I., die tijdens de relatie zwanger raakte. I. liet weten liever een abortus te hebben maar dit ging uiteindelijk niet door. Tijdens de zwangerschap ging klager 1 ervan uit dat hij de biologische vader was van het kind. Hij verheugde zich op de geboorte, maakte voorbereidingen in zijn woning en regelde een opvangplaats voor het kindje. I. hield de bevalling echter voor klager verborgen en liet het kind erkennen door een andere man, V. Klager 1 schakelde de Raad voor de Kinderbescherming in. De moeder werd gehoord en zij stelde dat V. de vader was van het kind en dat V. en zijn echtgenoot klaarstonden om het kind op te voeden. De Raad voor de Kinderbescherming oordeelde dat geen strafbaar feit werd gepleegd en sloot het onderzoek. Klager 1 startte een procedure gericht op vernietiging van de door V. gedane erkenning. De rechtbank verklaarde het verzoek niet-ontvankelijk. Op grond van het Bulgaarse wetboek had klager geen recht tot ontkenning van het vaderschap van V. Dit hield stand in beroep. Klager 2 had een soortgelijke situatie. Hij was niet op de hoogte van de zwangerschap. In zijn geval is na de geboorte uit een DNA-onderzoek gebleken dat hij met een waarschijnlijkheidsgraad van 99.9% de biologische vader was van het kind. Net als bij klager 1 was zijn poging tot vernietiging van de erkenning door de andere man vruchteloos. Hij behoorde niet tot de groep personen die gerechtigd waren om vernietiging van erkenning te verzoeken volgens het wetboek. Het EHRM overweegt dat familie- en gezinsleven kan worden aangenomen tussen personen die niet met elkaar getrouwd zijn. Het is niet noodzakelijk voor het aannemen van familie- en gezinsleven dat het samenzijn reeds tot stand is gebracht. Familie- en gezinsleven kan namelijk ook bestaan wanneer een relatie in ontwikkeling is (niet-ontvankelijkheidsbeslissing *Nylund/Finland*, zaaknr. 27110/95). In dit verband is de

relatie tussen de ouders relevant en de relatie tussen de biologische vader zowel voor als na de geboorte (*Anayo/Duitsland, Ahrens/Duitsland*). Het EHRM overweegt dat klager 1 voorafgaand aan de geboorte de nodig voorbereidingen heeft gemaakt maar na de geboorte geen contact met het kind heeft gehad. Klager 2 was helemaal niet op de hoogte van de zwangerschap en kwam daar pas achter nadat het kind was geboren, welke informatie hem aanleiding gaf om een DNA-onderzoek te laten uitvoeren. Het EHRM oordeelt dat in beide gevallen geen sprake is van familie- en gezinsleven. De situatie in beide zaken valt echter binnen de reikwijdte van het privéleven, aldus het EHRM, onder verwijzing naar zijn rechtspraak over vaststelling en betwisting van vaderschap (*Rasmussen, Ahrens, Nylund en Yilderim*). Het EHRM overwoog vervolgens dat in 16 van de 26 lidstaten de verwekker de mogelijkheid wordt gegeven tot het voeren van een procedure tegen een erkenning door een andere man en dat de voorwaarden voor het voeren van de procedure danig verschillen. In 9 lidstaten wordt de mogelijkheid niet toegekend. Het EHRM concludeert dat er geen sprake is van enige overeenstemming in de lidstaten op dit punt. Daarmee is de kous niet af. Het belang van het kind speelt immers een belangrijke rol (*Mennesson/Frankrijk*). In de zaak *Róžański/Polen* oordeelde het EHRM dat de totale onmogelijkheid voor de biologische vader om een juridische band tussen hem en het kind tot stand te brengen, om de enkele reden dat een andere man het kind reeds erkend had, strijd met artikel 8 EVRM opleverde. In andere gevallen heeft het EHRM geaccepteerd dat de biologische vader achter het net viste, indien de reden voor weigering niet enkel gelegen was in de erkenning door de andere man, maar tevens in het belang van het kind bij het in stand houden van een bestaand gezin (*Ahrens, Kautsor, Marinis*). In deze zaken bestond volgens de desbetreffende nationale rechtstelsels de mogelijkheid van betwisting van het juridische vaderschap door de verwekker onder bepaalde omstandigheden, zoals wanneer de verwekker reeds in familieband met het kind leefde. Het Bulgaars recht daarentegen geeft de biologische vader geen enkele mogelijkheid, ongeacht de omstandigheden. Een dergelijke procedure gericht op betwisting van erkenning van een andere man kan worden ingeleid door het OM of door de sociale diensten maar deze bevoegdheid is een puur discretionaire bevoegdheid, niet onderworpen aan enige regelgeving. Deze instanties zijn bij het uitoefenen van deze bevoegdheid niet gehouden tot enige belangenafweging, in het bijzonder niet tot het meewegen van de belangen van de biologische vader. Bovendien is deze bevoegdheid slechts toegekend met het oog op vernietiging van het vaderschap en is niet gericht op het tot stand brengen van een juridische band tussen de biologische vader en het kind. Bovendien is de door het OM of sociale diensten ingeleide procedure niet geschikt als rechtsmiddel voor de situatie waarin klagers 1 en 2 zich bevinden. Weliswaar bestaat de mogelijkheid volgens Bulgaars recht van erkenning voorafgaand aan de geboorte maar dit is geen effectief rechtsmiddel in de situatie zoals bij klager 2 waar de moeder de zwangerschap van de biologische vader verborgen heeft gehouden. Bovendien kan de moeder in het geval dat de

biologische vader een erkenning voorafgaand aan de geboorte heeft gedaan gemakkelijk een stokje daarvoor steken door haar toestemming te verlenen tot erkenning door een andere man. Gelet op de beperking van dit rechtsmiddel ziet het EHRM geen reden om klagers 1 en 2 te verwijten dat zij geen erkenning voorafgaand aan de geboorte hebben gedaan. Het EHRM acht het begrijpelijk dat de Bulgaarse wetgever in het algemeen gewicht toekent aan het belang van het kind bij een stabiele gezinssituatie maar oordeelt echter dat in de situatie waarin klagers zich bevinden er daarvoor geen rechtvaardiging bestaat. Het enkele feit dat er een erkenning door een andere man is gedaan, ongeacht alle andere omstandigheden, rechtvaardigt naar het oordeel van het EHRM niet dat de biologische vader te alle tijden van het inleiden van een procedure gericht op vaststelling van de vaderschap wordt uitgesloten. In beide gevallen is het recht op eerbiediging van het privéleven (artikel 8 EVRM) geschonden.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 08-12-2016

Zaaknummer: 7949/11 en 45522/13